

[Morten Lange.]

været det væsentlige, var det, der pegede videre, og det er det, som vi altså ikke er nået at komme nogen vegne med.

Men det, jeg gerne ville tilføje nu, er noget, som jeg har været nødt til at tænke en del over, ikke alene i de sidste dage, men i nogen tid. Den tidligere formand for det høje folketing, hr. Gustav Pedersen, har skrevet nogle politiske filosofier engang om, hvilke partier der var regeringsfæhige. Det er et rædsomt tysk fremmedord, men det betyder formodentlig de partier, der egner sig til at sidde i regeringer. Nu gad jeg egentlig vide, om det er ros i og for sig, at et parti er regeringsfæhigt, det er i hvert fald ikke sådan, at man skal tilstræbe det, det er ikke noget mål i sig selv, men man må på den anden side være klar over, at hvis man ikke vil bøje sig for de krav, som stilles for at kunne tage et parlamentarisk ansvar, så får man ikke store resultater ud af de gode og kloge og rigtige ideer, man har. Hvis man vil have sine ideer frem, hvis man vil nå noget, også i et folketing og i det hele taget i politisk virksomhed, må man være parat til at tage de sure fredage; det er ikke søndag hver dag i det arbejde, og det er det heller ikke herinde.

De, der ikke er parat til at tage sure fredage med, må være klar over, at de sætter sig uden for indflydelsen, så kan de komme med nok så mange og nok så smukke overskrifter over de ting, de gerne vil; hvis de ikke når dem, så hjælper overskrifterne ingen.

Jeg synes, det har været ganske betegnende, at det, der nu sidst er kommet ind i denne debat, er, om vi da ikke i løbet af de nærmeste par dage kunne ordne ligelønsproblemet, som dog nok turde være et af de mest udviklede fagretlige problemer. Det skal ordnes. Men hvordan bliver det ordnet? Bliver det ordnet bedre, hvis vi får en borgelig regering ved lejlighed? Jeg er helt sikker på, det vil ikke hjælpe meget på det. Jeg synes også, ligelønsproblemerne skal ordnes, og jeg er helt sikker på, at fagforeningerne vil tage et ekstra tag. Vi vil gerne være med til at sætte fagforeningerne under åget, hvad det angår, hvis det kan inspirere nogle til at gøre mere arbejde, men vi er først og fremmest interesseret i, at vi har en regering og vi har et folketing

her i landet, som vil støtte den slags fremskridt. Vi tror ikke, de klares hverken på en dag eller fire, men der er nogle af os, der mener, at vi vil være parat til at tage et parlamentarisk ansvar, selv om vi får lidt tæv undervejs; dem tager vi gerne, hvis vi kan se, at også nogle af vore ideer bærer frugt.

Det er det, som jeg gerne vil sige til nogle af dem, der har talt her i dag, som har givet nogle smukke overskrifter, som har nævnt det, de gerne vil nå, og som jeg er helt sikker på vil konstatere, at de vil nå mindre efter januar, end hvis de havde været klogere.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Jeg kan kun takke hr. Morten Lange for et klogt og politisk realistisk indlæg. Når der findes så mange højrebetonede regeringer i Europa, skyldes det jo netop de folk, der ikke vil indse det, som hr. Morten Lange her har givet udtryk for.

Jeg forstår, at hr. Kjær Rasmussen hører til de sidste dages omvendte. Han kan være rolig for, at vi hår truffet vor afgørelse. Vi vil stå inde for en beskæftigelsesfremmende, arbejdervenlig, erhvervsmaessig politik i Danmark, og heri lader vi os ikke rokke.

Jeg har dernæst en enkelt bemærkning til hr. Hilmar Baunsgaard. På grund af vigtige forretninger på regeringsmæssigt plan overværede jeg ikke hele hr. Hilmar Baunsgaards interessante indlæg, men jeg har fået hr. Hilmar Baunsgaards indlæg refereret, som om han havde den opfattelse, at der mellem SF og socialdemokratiet var foregået forhandlinger, der ikke tålte dagens lys. Det er naturligvis ikke tilfældet. Det er muligt, at hr. Hilmar Baunsgaard heller ikke har sagt sådan.

Da jeg blev kaldt til samråd i udvalget, hvor hr. Hilmar Baunsgaard bragte på bane, hvad der var forhandlet mellem regeringen og SF, svarede jeg: det kan jeg ikke redegøre for, for vi er ikke nået til noget resultat. Og hvor intet resultat er, kan der heller ikke redegøres for noget resultat.

På et senere tidspunkt i forhandlingerne nåede vi til et resultat. Da det er et resultat, som på enhver måde tåler dagens lys, mener jeg, det bør refereres for det høje ting. Vi traf en foreløbig overenskomst på fire punkter. Der var et femte punkt; det lød: